

11./B osztálykirándulása

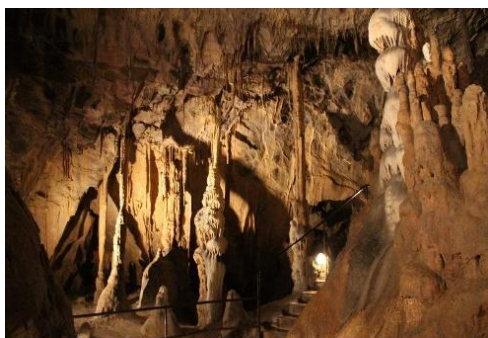
Miskolc és környéke

A 2018/19-es tanév eleji osztálykirándulást Miskolc városában, leginkább Lillafüreden és Diósgyőrön töltöttük Berecz János tanár úrral és feleségével, Tünde nénivel. Szeptember 20-án reggel 5:30-kor már néhányan a Nagyállomáson vitattuk meg, ki milyen nasit hozott, kinél volt magyar vagy francia kártya. 5:45-kor már indult is a vonatunk, majd az osztály többi tagja Szentesen csatlakozott hozzánk, ahonnan hosszú vonatút várt ránk Miskolcig. Nagyjából délre értünk be az ottani állomásra, ahonnan tömegközlekedéssel mentünk elfoglalni helyünket szállásunkon, az Ózon Panzióban.

Rövid idő után elindultunk bejárni a környéket, körbejártuk a Kohászati Múzeumot, ahol sokat megtudtunk a nyersvasgyártásról, acélgártásról, kohászatról, drót- és csavargártásról és még sok érdekes dologról. A következő megállónk a kisvasút állomása várt bennünket. Kisebb várakozás után a kisvonattal izgatottan zakatoltunk a meredek hegyoldalak és a Garadna-patak mentén, illetve elhaladtunk a híres Lillafüredi Pisztrángtelep mellett is, ahonnan nagyon finom illatok értek mindenkit. A visszafelé vezető utat a sínek mentén gyalog tettük meg (kb. 12 km-t), ám tettünk egy megállót az Újmassai őskohónál, aminek alapkövei már 205 esztendősek, de amit mi láttunk rekonstrukció, az 1954-ben fejeződött be. Innen viszont már egyenesen a szállásunk felé vettük az irányt. Fáradtan és éhesen hazaértünk, majd a vacsoráig hátralévő időnköt berendezkedéssel töltöttük. Vacsorára zöldborsólevés és rántott hús volt rizs körettel, tehát megérte a sok fáradozást. Korai esti órákban a csapat nagyrésze együtt kártyázott, beszélgetett és még sok más egyebet csinált, kisebb-nagyobb zajt csapva, de végül megtaláltuk a harmóniát kísérőinkkel.

Pénteki napunkat reggelivel indítottuk, ahol saját ízléseink szerint készíthettünk magunknak szendvicseket. Rövid felkészülés után megindultunk meglátogatni a diósgyőri várat. Itt középkori jellegűen beöltözött hölgy vezetett minket körbe és mesélt nekünk az itt megszállt királyokról, királynékról, sőt még Petőfi Sándor is töltött itt néhány éjszakát. A vár után volt 30-45 percnyi szabadidőnk, amit legtöbbször vásárlással töltöttünk. Innen egy kicsit hosszú úton keresztül elmentünk Szerencsre egy múzeumba, ahol időnk egy részét régi játékok kiállításának és nagyon finomnak kinéző csokiszobroknak szemlélésével töltöttük, illetve az itt lévő régi motorok kiállítását is megtekinthettük. Ezt követően meglátogattuk Szerencs várát, ahol betekintheztünk a képeslapok történetébe, Rákóczi Zsigmond korába, illetve a vár történetébe, hiszen eredetileg 1556-ban épült meg, így viseli a megye legfiatalabb vára címét. Majd miután elolvastunk minden furfangos képeslapot, megtanultuk a Rákóczi családfát, visszaindultunk a szállásunkra, ahol a konyhán frankfurti levessel, hasáburgonyával és rántott hússal vártak minket.

Szombati, és egyben utolsó itt töltött napunkat finom rántottával és meleg teával indítottuk. Tényleges távozásunk előtt még bementünk a Szent István barlangba, ahol sok érdekességet láthattunk, legtöbbjüknek volt leleményes nevük is, például a „Meseország” elnevezésű cseppkőképződmények, amiket mesebeli nevekkel láttak el (Mikulás, Jancsi, Juliska...). Kedves ráadás volt, hogy a látogatók számára megtekinthető utolsó teremben azzal bíztatott minket a túravezető, hogy a terem akusztikája tökéletes az éneklésre, s erre néhány bátor legény énekelni kezdett az osztályból. Végül még szívesen bejártuk volna a várost amíg várunk a vonatunkra, de eleredt az eső, így egyből az állomásra mentünk. Kevés volt az átszállás hazafelé, viszont köztük sokat kellett várni. Vásárhelyre kb. 19:15-re értünk be, s onnan már mindenki ment haza a családjához.

Az osztály elmondása szerint ez volt eddig a legjobb osztálykirándulásunk, ráadásul tanárnő is megjegyezte, hogy rég volt már olyan kiránduláson, ahol ilyen jól tudott aludni, mint a mostanin, persze voltak tréfás esték, amit tanár úrnak kellett elviselnie. Nagyon várjuk már a következő kalandunkat! 😊

